

Emokykla.lt
KARALIUS MIDAS

Senų senovėje gyveno karalius Midas. Savo rūmų požemiuos jis turėjo gausybę lobių. Kas rytą ir vakarą karalius apžiūrėdavo savo turtus ir viena tegalvodavo – kaip juos dar pagausinti. O alkani valdiniai tuščiai beldėsi į savo valdovo rūmų vartus.

Tuomet dievas Dionisas ryžosi nubausti jį už godumą. Buvo vakaras, jau temo. Karalius Midas kaip tik sunkiais raktais rakino geležines lobyno duris. Staiga priešais save jis išvydo Dionisą su palyda.

– Karaliau Midai, nuo šiol visi tavo norai bus išpildyti! – tarė dievas. – Tik sakyk, ko trokšti.

Apsidžiaugė karalius ir, nė nepagalvojęs, sako:

– Padaryk, didysis Dionise, kad visa, ko prisiliesiu, virstų į auksą.

– Tebūnie tavo valia, Midai, – tarė dievas ir pranyko.

Nuo tos akimirkos visa, ko prisiliesdavo Midas, – ir grindys po kojom, ir karaliaus drabužiai, ir lova, ir sienos, prie kurių prisiglausdavo, – viskas virsdavo auksu. Karalius nenustygo iš džiaugsmo ir vaizdavosi esąs laimingiausias pasaulyje valdovas. Auksas, auksas, kur tik pažvelgi. Ilgai klaidžiojo Midas po savo rūmų kambarius, negalėdamas atsigėrėti žvilgančiu brangiuoju metalu.

Pagaliau nuvargo ir išalko. Tačiau bėda! Kai tik paliečia maistą – tasai ir sustingsta į šaltą aukso gabalą. Taigi karalius Midas merdėjo iš bado prie puotos stalo, nors aplinkui buvo krūvos aukso. Lyg iš proto išsikraustęs, jis ėmė bėgti nuo aukso, kuris pasidarė jo prakeiksmu. Sukaupęs paskutines jėgas, karalius įpuolė Dioniso šventyklon, atsiklaupė prieš altorių ir ėmė maldauti dievą, kad jo pasigailėtų.

– Dionisai, mirštu, pasigailėk manęs!

Tuomet dievas tarė karaliui:

– Tu, Midai, buvai godus aukso ir likai pelnytai nubaustas. Bet šįsyk tau dar dovanosiu.

Ir išvadavo karalių nuo bausmės, kurią pats Midas buvo užsitraukęs.